

Arrest

nr. 257 461 van 30 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 oktober 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEWALLE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 april 2015 deed verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, een aankomstverklaring te Gent (bijlage 3). Hij werd tot 1 juli 2015 tot verblijf toegelaten.

Op 30 december 2015 diende verzoeker op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt (hierna: de Vreemdelingenwet) een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen.

Op 2 juni 2016 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 30 december 2015 ontvankelijk.

Op 28 maart 2017 bracht de arts-adviseur een medisch advies uit.

Op 29 maart 2017 verklaarde de gemachtigde verzoekers medische regularisatieaanvraag ongegrond. Op diezelfde dag nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). verzoeker stelde tegen beide beslissingen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arresten nrs. 192 728 en 192 729 van 28 september 2017 die beroepen verwierp.

Op 24 november 2017 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van zijn moeder van Belgische nationaliteit (bijlage 19ter).

Op 22 mei 2018 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 16 september 2020 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 2 oktober 2020 bracht de arts-adviseur het medisch advies uit.

Op 2 oktober 2020 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond.

Op 2 oktober 2020 legde de gemachtigde aan verzoeker ook een bevel op om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten

Naam + voornaam: L., H. Geboortedatum. [...]1969

Geboorteplaats: O. Z. Nationaliteit Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen'. tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, § 1, 11° iuncto artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht. Verzoeker voert ook een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

“7.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat zij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissing dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

7.2.

In de bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat

" Krachtens artikel 7, eerste lid, 1 ° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum."

Dat dit onmogelijk als een zorgvuldige motivering beschouwd kan worden, gelet op de uiteenzetting hieronder.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet met alle feitelijkeheden in het dossier rekening gehouden.

7.2.1.

EERSTE ONDERDEEL

Afwezigheid individuele beoordeling en miskenning van het hoorrecht

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."

De miskenning van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoeker niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Indien de verzoeker wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verzoeker had dan immers zijn medische situatie kunnen duiden aan de Dienst Vreemdelingenzaken en kunnen tonen dat hij nog steeds medische opvolging geniet in België.

Tevens had hij kunnen preciseren dat hij officieel een gezin vormt met zijn moeder sinds 02/06/2016 (RR 33.00.01 416 53). Zij heeft ook de Belgische nationaliteit.

(zie het stuk 2)

Dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat er met verzoekers medische situatie en gezinsleven rekening werd gehouden.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om "een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07).

Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt :

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoeker. Op geen enkel ogenblik werd de medische situatie beoordeeld. Ook werd verzoekers bewezen gezinssituatie niet beoordeeld.

Het is niet omdat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard, dat zij zich kan ontdoen van haar wettelijke verplichting om hieromtrent te motiveren. Zij kan ook niet stellen hier niet van op de hoogte geweest te zijn aangezien de aanvraag 9ter werd ingediend en alle medische stukken hierbij werden overgemaakt.

Al zeker kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet nuttig verwijzen naar de medische regularisatie-weigering om te stellen dat rekening gehouden werd met verzoekers familie- en gezinsleven.

Door geen rekening te houden met deze feitelijkeheden en de verzoekende partij niet te horen schendt de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

7.2.2.

TWEEDE ONDERDEEL

Aangaande het artikel 3 E.V.R.M. en het artikel 74/13 Vw

De verzoeker kan niet akkoord gaan met een gebrek aan motivering hieromtrent en wijst op de onzorgvuldigheid en gebrekkigheid bij de totstandkoming van de beslissing.

De verzoeker heeft een aanvraag conform artikel 9ter Vw ingediend.

Ook blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker een gezin vormt met zijn Belgische moeder. Hij is sinds 02/06/2016 officieel ingeschreven bij zijn moeder R. L. (RR xxx).

(zie het stuk 2)

Aldus zijn er medische omstandigheden en elementen in verzoekers familie-en gezinsleven die die bij het nemen van een uitwijzingsbevel in rekening gebracht dienen te worden.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat hiermee rekening werd gehouden.

Men motiveert louter dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort om in België te verblijven.

Een verwijzing naar de beslissing in toepassing van het art. 9ter Vw voldoet evident niet omdat er geen standpunt is ingenomen omtrent de gezondheidssituatie en al helemaal niet met betrekking tot de gezinssituatie van verzoeker.

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

De verwerende partij ging onzorgvuldig te werk bij de totstandkoming van de beslissing van uitwijzing.

De verwerende partij heeft duidelijk geen rekening gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

De Dienst Vreemdelingenzaken is gehouden om elke administratieve beslissing met redenen te omkleden. Dat in casu het louter verwijzen naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet onvoldoende kan zijn, gelet op alle feitelijkeheden die aanwezig zijn in het dossier en waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is.

De verwerende partij schendt hiermee ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. "

Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, § 1, 11° juncto artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat niet enkel de rechtsregel wordt aangeduid die zou zijn geschonden, maar ook de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (cf. RvS 19 december 2001, nr. 102.087). Verzoeker laat na om te verhelderen op welke wijze de bestreden beslissing de aangevoerde regelgeving zou schenden.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid of evenredigheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, in het bijzonder naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan

drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)."

Verzoeker betwist noch weerlegt de concrete vaststelling van de gemachtigde dat "(b)etrokkene (...) niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en/of visum". Bijgevolg moest de gemachtigde op grond van voormelde bepaling in beginsel aan verzoeker een bevel afleveren om het grondgebied te verlaten.

In het tweede onderdeel van zijn middel stelt verzoeker in wezen dat zijn medische situatie en gezinssituatie niet worden betrokken in de beslissing.

Hij stelt dat een verwijzing naar de beslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet voldoet, omdat er geen standpunt zou ingenomen zijn omtrent zijn gezondheidssituatie en niet aangaande zijn gezinssituatie.

Hierbij stipt verzoeker aan dat zowel de aanhef van artikel 7 als artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dit zouden voorschrijven waardoor de beslissing niet afdoende is gemotiveerd en het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel ook zijn geschonden.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De Raad merkt op dat de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet geen verplichting inhouden om in de verwijderingsmaatregel uitdrukkelijk te motiveren omtrent de gezondheidstoestand of de gezinssituatie van de betrokken vreemdeling. Er dient daarentegen wel te blijken dat er op deugdelijke wijze rekening werd gehouden met de grondrechten die in internationale verdragen zijn vastgelegd en dus de elementen uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat er geen rekening zou zijn gehouden met zijn gezondheidstoestand alvorens de verwijderingsmaatregel werd getroffen. In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker zelf naar zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 16 september 2020. In het kader van deze verblijfsaanvraag kon verzoeker zijn gezondheidstoestand, met name zijn cardiologische problemen, uitvoerig toelichten. Op 2 oktober 2020 trof de gemachtigde opnieuw een ongegrondheidsbeslissing. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 30 juni 2021, nr. 257 460. Er kan niet redelijkerwijs ontkend worden dat onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten een volgbeslissing is ten aanzien van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van belangenschade doordat de uitgebreide motivering, waarmee de ongegrondheidsbeslissing gepaard ging, niet werd gekopieerd in de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad kan verzoeker in het geheel niet volgen dat de ongegrondheidsbeslissing geen standpunt zou innemen omtrent verzoekers gezondheidssituatie. Uit het administratief dossier blijkt dat in het medisch advies van 2 oktober 2020, dat voorafgaandelijk aan de ongegrondheidsbeslissing werd opgesteld, omtrent de aandoening van verzoeker het volgende werd gesteld: *"Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de pathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst Marokko en het land van verblijf, Spanje. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen medisch bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland (Marokko) en het land van verblijf (Spanje)".* In zijn ongegrondheidsbeslissing heeft de gemachtigde zich op dit advies gesteund, een advies dat door de Raad niet kennelijk onredelijk of niet onzorgvuldig en afdoende gemotiveerd werd bevonden. Verzoeker benadrukt in zijn middel de ernst van zijn aandoening, maar maakt niet aannemelijk dat er zich thans, in het licht van het bevel om het grondgebied te verlaten, een andere beoordeling van zijn gezondheidstoestand zou opdringen. Uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde

rekening heeft gehouden met verzoekers gezondheidstoestand en hierover heeft gemotiveerd in de ongegrondheidsbeslissing .

Waar verzoeker wijst op zijn gezinsleven blijkt dat de arts-adviseur wel degelijk in het advies ook de aangevoerde elementen inzake het gezinsleven heeft betrokken, meer bepaald de aangehaalde elementen inzake mantelzorg en het feit dat verzoeker voor zijn moeder zorgt en omgekeerd. Ook aangaande de motieven inzake mantelzorg achtte de Raad deze afdoende en wel degelijk zorgvuldig toegespitst op de persoonlijke situatie van verzoeker. Waar verzoeker nog aanstipt dat uit het administratief dossier blijkt dat hij bij zijn moeder woont, want sinds 2 juni 2016 officieel is ingeschreven op haar adres, blijkt dat de gemachtigde met de aanwezigheid van de moeder en de zus in België heeft rekening gehouden voor het nemen van de beslissing. Het administratief dossier bevat een nota van 28 september 2020 in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarbij over het gezins- en familieleven wordt gemotiveerd: *“de moeder en zus van verzoeker zouden de Belgische nationaliteit hebben. Betrokkene heeft altijd de mogelijkheid om vanuit het land van herkomst of verblijf een visum aan te vragen om een familiaal bezoek te brengen.”* De Raad kan zich vinden in deze motieven. Ten overvloede blijkt dat, indien nodig, de zus van verzoeker kan instaan voor de zorgbehoevende moeder.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden aangestipt dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM (RvS 9 september 2015, nr. 232.141), zodat, indien werd vastgesteld dat geen sprake is van een ziekte, zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, er a fortiori omwille van deze medische reden geen situatie voorhanden is die strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

In het eerste onderdeel voert verzoeker aan dat het hoorrecht werd miskend, waarbij hij verwijst naar het bepaalde in artikel 41 van het Handvest. Verzoeker stelt dat hij niet deugdelijk werd gehoord bij het nemen van de thans bestreden beslissing. Verzoeker meent dat hij elementen had kunnen aanbrengen die hadden kunnen aanleiding geven tot een ander besluit. Hij stelt dat hij zijn medische situatie had kunnen duiden en had kunnen preciseren dat hij een officieel gezin vormt met zijn moeder die de Belgische nationaliteit heeft. Na een theoretische uiteenzetting over de hoorplicht, stelt verzoeker dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is en niet op afdoende wijze rekening houdt met zijn persoonlijke situatie. Zo is volgens verzoeker op geen enkel ogenblik zijn medische of familiale situatie beoordeeld. Verzoeker stelt dat de ongegrondheidsbeslissing volgend op de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de gemachtigde niet ontslaat van de verplichting hierover te motiveren in kader van de huidige bestreden beslissing. In elk geval blijkt uit die beslissing niet dat met de familie- en gezinssituatie is rekening gehouden. Bijgevolg acht verzoeker de motiveringsplicht en het hoorrecht geschonden.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad niet dat verzoeker werd gehoord voorafgaandelijk aan het thans bestreden bevel. Wel heeft de Raad er supra al op gewezen dat duidelijk blijkt dat dit bevel een volgeb beslissing is van de ongegrondheidsbeslissing in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt immers op basis van de feitelijke gegevens in het dossier vast dat, niettegenstaande het feit dat beide beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de beslissing dat verzoeker niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven, voor de fysieke integriteit, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat de noodzakelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk is, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven.

In het kader van zijn medische regularisatieaanvraag heeft verzoeker de mogelijkheid gehad op nuttige en dienstige wijze, zoals vereist in het kader van het hoorrecht, voor zijn gezondheidsbelangen op te komen. Hij heeft in dat kader de medische attesten kunnen voorleggen en er blijkt ook dat de arts-adviseur met al die attesten heeft rekening gehouden en de Raad oordeelde dat dit op een zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke wijze is gebeurd. De gemachtigde heeft zich op dat advies gesteund voor het nemen van de beslissing.

Waar verzoeker meent dat hij voorafgaandelijk aan de afgifte van het bevel opnieuw had moeten worden gehoord, stipt de Raad aan dat uit het arrest Mukarubega van het Hof van Justitie blijkt dat indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd

gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de Lidstaat er niet toe gehouden is de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, §§'n 67 tem 70). De Raad volgt dan ook in geen geval dat "op geen enkel ogenblik" de medische situatie werd beoordeeld.

Waar verzoeker stelt dat hij in het kader van een (bijkomend) gehoor had kunnen wijzen op het feit dat hij officieel deel uitmaakt van het gezin van zijn moeder van Belgische nationaliteit, blijkt uit hetgeen supra werd besproken dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met de aanwezigheid van zijn Belgische moeder en zus in het Rijk in het kader van de 74/13-nota in het dossier. Ook de arts-adviseur heeft de aangehaalde elementen in het kader van mantelzorg in zijn advies betrokken en die motieven zijn verzoeker bekend. Het feit dat verzoeker op hetzelfde adres is ingeschreven als zijn moeder sedert 2 juni 2016, is ook geen nieuw gegeven voor de gemachtigde. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de gemachtigde hiervan kennis had in het kader van de aanvraag gezinshereniging die verzoeker heeft ingediend in functie van zijn moeder op 24 november 2017. De Raad ziet dan ook niet hoe, nu dit geen nieuw element betreft, het feit dat verzoeker dit in een bijkomend gehoor naar aanleiding van het bevel nog eens had kunnen aanhalen, tot een andere besluitvorming had kunnen aanleiding geven.

Er werd geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt, noch een schending van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig te werk ging bij de totstandkoming van de bestreden beslissing of geen rekening heeft gehouden met alle relevante persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht of van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel of zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest. Ook een manifeste beoordelingsfout blijkt niet.

Het enig middel is deels ontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES